Reconstituirea personalității reflectată în dublul ei

On August 04, 2021

Fii capabil să-ți înțelegi mintea și trăirile din prisma a ceea ce observă ochii unui artist care se hrănește cu seva creației.

Dacă în timpul școlii și în timpul liceului am citit și recitit cu plăcere o singură carte, "Basmele" lui Wilhelm Hauff, este pentru că această carte reprezintă singura sursă de cunoaștere din care am învățat tot ce știu. Absolut tot ce știu. Despre simboluri, taine și spiritualitate. Şi nimeni altcineva n-a știut să vadă printre rândurile ei, ceea ce sufletul meu a reușit să vadă în spatele a ceea ce unește o lume de alta: virtutea de a pătrunde toate lucrurile care există și care se petrec odată cu ele.

Uneori mă reîntorc la această minunată carte de basme, uitând parcă toate celelalte cărți, și mă descopăr reinventat sub bagheta aceluiași Wilhelm Hauff, care m-a făcut să devin unul cu el însuși. Iar dacă aș avea ceva important de spus, într-o singură capodoperă a reflectării asupra sinelui, n-aș putea s-o spun decât în același chip în care a procedat Wilhelm Hauff:

"Sunt doar un biet tânăr nevoit să-și croiască un drum prin lume cu pana sa. Aparțin tuturor, îmi aparțin mie însumi, dar nu aparțin nici unei școli... Nu simt deasupra mea niciun stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui și frumosului, spre care tind, chiar și așa, într-o manieră nedesăvârșită.

Se prea poate să nu fiu în stare să țin forma departe de influența timpului, dar spiritul îmi va rămâne negoethean, netieckean, neschlegelean și nemăsluit."

Leadership: Obiectul creației tale este o existență bine documentată, mediată de eul creator aflat în solidaritate profundă cu acea conștiință a unei realități care nu a fost descifrată pe deplin în toate consecințele ei?

La foarte mare prețuire au fost frazele simple, dar pline de înțelesuri duble, personificări și metafore, care au permis conștiinței artistului din mine să perceapă miraculoasa plăsmuire a unei opere de artă, fapt echivalent cu studiul unei forme de infinitate care izvorăște din conștiința Creatorului omniscient. Să nu uităm, totodată, că fiecare înțeles ascuns pe care Wilhelm Hauff îl plăsmuiește în opera sa are la bază repetarea unui cuvânt, figură de stil bazată pe polisemie și omonimie.

Cred că am avut de-a face cu maestrul unei arte narative realiste, dar purtând amprenta diversității și universalității mitului care absoarbe acele raporturi abstracte dintre realități, acționând cu o spontaneitate nealterată spre elaborarea tehnicii unei arte ce pune în valoare marile atuuri ale adevăratei poetici plastice. Într-adevar, nu este vorba despre poezie, ci despre un scris poetic care ascunde, la fel ca și limbajul picturii, un anumit fenomen de cauzalitate, o relație de tip cauză-efect, dar și un fenomen de răsturnare a opticii obișnuite asupra realității.

Pe același plan de răsturnare a concepțiilor obișnuite despre realitate se desfășoară toată efervescența creativă a artiștilor. Acest lucru mi-a permis să ajung la acea conștiință a unei realități ce există dincolo de aparențe, fapt care în orice basm pivotează între candoare și deghizare, între raritate, alegeri și interacțiuni, între personaje și propria lor conștiință (întruchipată în rol de judecător).

Fiecare operă de artă trebuie să aibă o structură de conectare între ceea ce se arată și ceea ce este ascuns.

Pe scurt, consecințele realității pe care o reflectă opera lui Wilhelm Hauff se pot vedea numai într-o imagine în care îți recunoști deopotrivă slăbiciunile și puterile, în care îți manifești deschis talentele, îți admiți imperfecțiunile și îți admiri măreția.

Iar leadershipul poate face obiectul unei creații personale de excepție dacă și numai dacă realitatea pe care o construiești prin gândurile, prin convingerile, prin stările sufletești și prin faptele tale, devine începutul unei călătorii spirituale: eternitatea, infinitul, unitatea, întregirea, continuarea ciclurilor de renaștere și reînnoire.

Oricărei mari creații i se poate atribui proiectarea unei stări sufletești a cărei sferă este mult mai largă decât aria funcțiilor intelectuale. Iar constatarea neașteptată pe care o însuflețește orizontul exprimării artistice prin simboluri și alegorii, întrezărit prin aluzii și trimiteri la diverse repere de comparație, pornește de la faptul că dincolo de pragul realității comune se află o punte invizibilă între două lumi, între cer și pământ.

Creatorul genial al operei de artă reacționează întocmai ca și omul obișnuit atunci când se găsește în fața unui tablou puțin încărcat și al cărui subiect nu ii este familiar: rămâne uimit de admirație la vederea splendorii lumești și seculare.

Reconstituirea personalității reflectată în dublul ei sugerează apropierea dintre un artist și creația lui, chiar și atunci când ochii privitorului rămân surprinși de asemănarea dintre "ceea ce se vede la prima vedere" și "ceea ce se ascunde în vedere".

Ochii unui artist adevărat văd întotdeauna un simbol acolo unde alții văd doar o banalitate sau o confuzie. Tu ești capabil să vezi similitudini acolo unde alții văd doar deosebiri? Ești capabil să legi evenimentele creativ, bazându-te pe observarea unor conexiuni semnificative?

Source: https://neculaifantanaru.com/reconstituirea-personalitatii-reflectata-in-dublul-ei.html